

holdt man fra kommunens side, at pensions-sagen kunne ikke afgøres, før en afprøvning af erhvervsevnen var bragt til ende.

Jeg kan ikke forstå, at man skal pine og plage mennesker, som helt objektivt set ikke kan arbejde mere, ikke har nogen erhvervsevne tilbage. Hvorfor skal man pine og plage dem og bruge masser, ja, millioner af offentlige skatteyderkroner på at gennemføre nogle test, nogle afprøvninger af erhvervsevnen, når man alligevel ved, hvad resultatet bliver?

Jeg synes også, det er væsentligt, når vi taler om muligheden for enten komme ud og blive revalideret og måske endda få et skånejob, at der står: *eller* at vedkommende får tilkendt en førtidspension. Jeg synes, at ministeren i højere grad burde understrege i forslaget her, det burde være en overskrift i forslaget, at kombinationen bør også være til stede, altså det, at man deltid er i skånejob og deltid er på førtidspension. Den ordning er heldigvis med i det nuværende forslag. Så vidt jeg husker, var den ikke med i den første udgave, ministeren lavede. Det er heldigvis med her, men jeg synes, det skal understreges og udbygges.

Lad mig også sige med hensyn til den aktive socialpolitik, som jeg ikke nåede at blive helt færdig med, at det, jeg synes er lidt kedeligt omkring den aktive socialpolitik, først og fremmest er det, der fremgår af dette forslag, men som også fremgår af nogle af de andre forslag. Der er simpelt hen en paragraf, der lyder:

»Enhver, der opholder sig lovligt her i landet, har ret til hjælp efter denne lov.«

Ikke fordi vi skal til at tage en stor udlændingepolitisk debat her, det vil være forkert at gøre i forbindelse med det her, men når det nu står her, synes jeg også, det skal påpeges. Det er en af de ting, som vi i Fremskridtspartiet i hvert fald ikke kan være med til. For os at se må dette være en lovgivning, som er lavet målrettet mod den danske befolkning, og hvis man så ønsker nogle særlige regler, der gælder for udlændinge, er det fint nok for os.

Men nu må vi se, hvad den videre behandling går ud på. Der er jo blevet inviteret til forhandlinger, men jeg kunne forstå på den socialdemokratiske ordfører, at Fremskridtspartiet ikke var særlig velkomment, fordi vi er det eneste ansvarlige parti i Folketinget.

Det er desværre ærgerligt, at ansvarlige partier ikke må være med til de videre forhandlinger, men nu må vi se, hvor langt det går. Socialministeren har jo også, så vidt jeg husker, udtalt, at

det ikke er sikkert, at forslagene bliver vedtaget i denne samling.

Bruno Jerup (EL):

Ja, jeg mangler nogle elementer i forhold til de fire love, som jeg vil prøve at gå videre med nu.

Bl.a. i forhold til lov om social service er der et vigtigt punkt, der handler om institutionsbegrebet. Vi er sådan set enige i den tanke, at man ikke holder fast i institutionen som det eneste bærende, og at det er godt, at man i højere grad går væk fra institutionaliseringen.

Men der er et problem – det er også noget, vi har påpeget over for ministeren ved forskellige lejligheder – og det er jo lige præcis det, at man taler om boformer, hvor de personer, som indgår, og som er personer med vidtgående psykiske og måske fysiske handicap, skal ud sammen med andre stærke brugere af denne servicelov og tilkæmpe sig forskellig støtte i forhold til at skaffe sig bolig, pædagogisk støtte, genoptræning, pleje, undervisning, beskæftigelse osv.

Det vil sige, at man har en gruppe, som er ekstremt svag, som i virkeligheden skal til at kæmpe på lige fod med nogle andre i forhold til denne lov.

Og dér mener vi, at det institutionsbegreb, hvor man trods alt tænker på institutionen også som en demokratisk ramme, der i en vis forstand sikrer nogle fælles værdier, nogle forskellige ressourcer til de personer, der bor i dem, godt kan have en vis betydning, have en afgørende betydning for disse meget svage grupper. Det synes vi vi skal arbejde lidt mere med i lovgivningsarbejdet.

Så til lovforslaget om en aktiv socialpolitik. Jeg må sige, at andelen af folk i arbejde jo har været nogenlunde stabilt i de sidste 30-40 år, ja, faktisk har andelen af erhvervsaktive ud af den totale befolkning været den samme de sidste 100 år. Det nye har været, at antallet af personer, der stiller sig til rådighed for arbejdsmarkedet, har været stigende. Det har synliggjort, at arbejdsmarkedet ikke står til rådighed for dem.

Forsørgelsesmønstrene har ændret sig. Andelen af personer, der forsørges af de beskæftigede, har været relativt konstant. Forsørgelsen er blot flyttet fra familien til det offentlige. Det er efter vores opfattelse ikke nogen dårlig udvikling, fordi det betyder en mere retfærdig udligning af udgifterne til forsørgelse, og det fjerner et af de undertrykkelseselementer, der lå i den tidligere familiestruktur. Det betragter vi som et gode.